

De Ronde van Italie van 1909 t/m 2017

Editie 2017

Door:

H.V. Anderz

Van H.V. Anderz zijn inmiddels de volgende boeken verschenen:

Voetbal:

Voetbalfinales
Het Internationale Clubvoetbal

Schaatsen:

De Olympische Geschiedenis van het Langebaanschaatsen. Editie 2013.
De Olympische Geschiedenis van het Langebaanschaatsen van 1924 t/m 2014.

Wielrennen:

Ronde van Frankrijk van 1903 t/m 2017.
Ronde van Italië van 1909 t/m 2017.
Ronde van Spanje van 1935 t/m 2017.

H.V. Anderz.

Met dank aan Wikipedia en FotoSketcher.

Bewerking omslag en andere afbeeldingen: H.V. Anderz.

Eerste Druk

2017

Bravenewbooks.nl

Copyright © 2017 H.V. Anderz.

Toestemming wordt verleend tot het kopiëren, verspreiden en/of wijzigen van dit document onder de bepalingen van de GNU Vrije Documentatie Licentie, versie 1.2 of iedere latere versie uitgegeven door de Free Software Foundation; met als Omslagteksten voor de Voorkant en met als Omslagteksten voor de Achterkant. Een kopie van de licentie is opgenomen in de sectie getiteld "GNU Vrije Documentatie Licentie".

Tappa 00: Proloog

Voorwoord

In mijn jeugd, zo in de zestiger jaren van de vorige eeuw, stond in de zomermaanden de Tour de France centraal in de Nederlandse en mijn Sportbeleving van de zomerweken. Er was ook wel een Ronde van Italië, maar daar werd in de toenmalige media, radio en televisie, in mijn herinneringen geen of maar heel weinig aandacht aan besteed.

Herinneringen aan heroïsche Giro-etappes kan ik alleen maar naar boven halen uit de zeventiger jaren. Ik herinner me de Giro die de Belgische wielrenner Johan de Munck won, eigenlijk pas als eerste.....

Maar dan eind tachtiger jaren, de rondes waar Eric Bruekink en Johan van der Velde furore maakten, die zijn blijven hangen, de heroïsche tocht over de Gavio. Prachtig, en pas daarna ging ik me in de geschiedenis van de Ronde van Italië verdiepen, en hier heeft u het resultaat in handen.

Toch ook wel erg leuk, dat de Ronde van Italië in 2017 voor de 100ste keer werd verreden, en dus voor het eerst werd gewonnen door een Nederlander.

H.V. Anderz

2017

Ronde van Italië

De Ronde van Italië, in het Italiaans: Giro d'Italia, vaak afgekort tot Giro, is een meerdaagse wielervedstrijd in en rond Italië. De Giro is een van de drie Grote Rondes. De etappekoers werd voor het eerst verreden in 1909 en wordt sindsdien ieder jaar - uitgezonderd tijdens de jaren van de twee Wereldoorlogen - gehouden. Net als de andere twee Grote Rondes - de Ronde van Frankrijk en de Ronde van Spanje - duurt de Ronde van Italië drieëntwintig dagen, die in de meeste gevallen bestaat uit 21 etappes, inclusief een eventuele proloog en twee rustdagen. De laatste etappe van de etappekoers eindigde meestal in Milaan, maar vindt de laatste jaren ook in andere steden plaats.

De Giro, zoals de bijnaam van de Ronde van Italië luidt, wordt tegenwoordig na de Ronde van Frankrijk als de belangrijkste rittenkoers van de wereld gezien. Er zijn zelfs tijden geweest dat de ronde in populariteit op gelijke voet stond met de Ronde van Frankrijk. De koers wordt elk jaar op de voet gevolgd door tal van zenders overal ter wereld, onder meer door de Belgische VRT (Sporza) en in mindere mate de Nederlandse NOS.

Op 7 augustus 1908 werd in de Gazzetta dello Sport de eerste Ronde van Italië aangekondigd. In navolging van een autorace door heel Italië, die werd georganiseerd door concurrent Corriere della

Sera, presenteerde de krant in zeven grote kolommen de Italiaanse tegenhanger van de Tour de France. De eerste etappe van de Giro startte op 13 mei 1909 van het Loreto plein in Milaan en eindigde in Bologna waar Dario Beni won. In die eerste editie werd 2448 kilometer overbrugd, die verdeeld waren over acht etappes. De Italiaan Luigi Ganna werd met 25 punten de winnaar van het evenement. Sindsdien wordt de Giro door de op roze papier gedrukte krant georganiseerd. Om die reden draagt de leider in het algemeen klassement ook een roze koerstrui.

De Giro is het vaakst gewonnen door een Italiaan. Tot 1950 won zelfs nog geen enkele buitenlander de Giro. De Zwitser Hugo Koblet was de eerste niet-Italiaan die erin slaagde om de ronde te winnen. Maar in de jaren daarna waren het telkens weer Italianen die wonnen. Pas vanaf 1968 won steeds vaker een buitenlander het eindklassement. Tegenwoordig domineren de Italianen meestal weer wel.

De laatste jaren won de Giro opnieuw aan belangstelling van Italianen en de renners van Italiaanse ploegen: een goede prestatie in de Ronde van Italië is voor de Italianen immers meer waard dan een etappe of een goede klassering in de Ronde van Frankrijk. Met de komst van de UCI ProTour in 2005 hoopte men daar echter verandering in te brengen. Maar sinds 2008 behoorde de Giro niet meer tot de ProTour door een geschil met de UCI. Vanaf 2011 behoort hij tot de UCI World Tour.

Luigi Ganna was de beste in de eerste editie; hij won drie etappes en het eindklassement. De Giro van 1912 werd voor het eerst verreden in ploegverband, maar een jaar later keerde de organisatie weer terug naar het originele concept.

In de eerste jaren was het parcours van de Ronde van Italië vaak een stuk minder zwaar dan dat van haar Franse tegenhanger, de Tour. Pas in de jaren 30 en 40 wordt het parcours van de Giro selectiever, als er bergetappes door de Alpen en de Dolomieten worden opgenomen in het routeschema. In 1931 wordt ook de eerste roze trui, in het Italiaans maglia rosa geheten, uitgereikt. Learco Guerra is dan de eerste rozetruidrager. Twee jaar later wordt het bergklassement ingevoerd en vanaf 1966 is er ook een puntenklassement.

Momenteel zijn er vier truien voor de vier klassementen in de Ronde van Italië. De bekendste en belangrijkste is het Maglia Rosa, de roze trui, voor de leider in het algemeen klassement. De Maglia Rosso Passione, de rode trui, is voor de leider in het puntenklassement en de Maglia azzurra, de blauwe trui, is voor de beste klimmer. Verder is er voor de beste jongere renner, jonger dan 25 jaar, de Maglia bianca, de witte trui.

Hiernaast zijn er in de Ronde van Italië nog veel andere klassementen. Zo was er het Intergiro-klassement, waar punten kunnen worden verdiend bij tussensprints. Verder is er nog een

combinatieklassement en zijn er klassementen voor de ploegen. Naast deze standaard klassementen zijn er ook nog klassementen die ieder jaar verschillen. Zo was er in 2007 het "Traguardo Volante Garibaldi"-klassement, een klassement vergelijkbaar met het Intergiro-klassement. Ook werd er van 1946 tot 1951 gestreden om de Zwarte trui.

Het jongerenklassement werd in 1976 ingevoerd, maar vanaf 1995 niet meer bijgehouden. In 2007 werd dit klassement heringevoerd. In 2017 werd een klassement voor beste daler aangekondigd. Na protesten van wielrenners met het oog op levensgevaarlijke situaties ging dit niet door. In tegenstelling tot de andere twee Grote Rondes wordt de leiderstrui in de Giro ook in de eerste etappe gedragen door de winnaar van de Giro van het voorafgaande jaar.

Drie renners wonnen de Ronde van Italië vijf keer en zijn daarmee gedeeld recordhouder. Alfredo Binda was de eerste die het lukte. Hij won de Giro in 1925, 1927, 1928, 1929 en 1933. Fausto Coppi won in 1940, 1947, 1949, 1952 en 1953 en Eddy Merckx was eindwinnaar in 1968, 1970, 1972, 1973 en 1974.

Het puntenklassement werd door Francesco Moser en Giuseppe Saronni vier keer gewonnen. Mario Cipollini, Roger De Vlaeminck en Johan van der Velde wonnen de trui elk drie keer en bezetten daarmee de tweede plaats. Gino Bartali won het bergklassement zeven keer en is daarmee leider in dat klassement. Nummer twee José Manuel Fuente won het klassement vier keer. De derde plek wordt gedeeld door Claudio Chiappucci, Claudio Bortolotto, Franco Bitossi en Fausto Coppi, die ieder drie keer wonnen.

Aanvankelijk startte en eindigde de Ronde van Italië ieder jaar in Milaan, de stad waar de organiserende sportkrant La Gazzetta dello Sport zijn hoofdzetel heeft. Ondanks enkele uitzonderingen, was Milaan tot voor 1960 de vaste vertrek- en aankomstplaats: sinds dat jaar verschilt de plaats van vertrek per jaar. Ook als aankomstplaats werd Milaan in de daarop volgende jaren regelmatig afgelost: zo lag de eindstreep tweemaal in Florence (in 1965 en 1989) en Verona (in 1981 en 1984) en zelfs eenmaal op de Stelviopas (in 1975). In de periode van 1981 tot en met 1989 lag de finish van de Giro zelfs geen enkele keer in Milaan. In 1990 werd de traditie echter hersteld en de jaren daarna zou de aankomst weer in Milaan liggen. In de editie van 2009 werd opnieuw met de traditie gebroken: de ronde sloot in dat jaar af met een individuele tijdrit in Rome. In de edities van 1911 en 1950 voerde de Giro eveneens naar de Italiaanse hoofdstad. In 2010 lag de finish in Verona, in 2013 in Brescia, in 2014 in Triëst en in 2016 in Turijn.

Hoewel de route van de Giro hoofdzakelijk door Italië loopt, worden er regelmatig uitstapjes gemaakt naar de buurlanden: San Marino, Frankrijk, Monaco, Zwitserland en Oostenrijk. Soms wordt een land alleen tijdens een etappe doorkruist, maar het komt soms ook voor dat de start, finish of

zelfs de hele route van een etappe in het buitenland ligt. De ronde is een aantal keer in het buitenland van start gegaan. De volgende landen en steden in het buitenland mochten tot nu toe al eens de Girostart organiseren:

Nederland (3):	Groningen (2002), Amsterdam (2010), Apeldoorn (2016)
België (2):	Verviers (1973), Seraing (2006)
San Marino (1):	San Marino (1965)
Monaco (1):	Monte Carlo (1966)
Vaticaanstad (1):	Vaticaanstad (1974)
Griekenland (1):	Athene (1996)
Frankrijk (1):	Nice (1998)
Denemarken (1):	Herning (2012)
Verenigd Koninkrijk (1):	Belfast (2014)

De route is overigens geen aaneengesloten parcours, dus in bijvoorbeeld 2010 ging het niet ononderbroken van Nederland naar Italië.

De Giro staat bekend om zijn steile en zware beklimmingen, die ieder jaar weer spektakel opleveren. Aan de renner die als eerste het dak van de ronde bereikt, wordt een speciale bonus uitgereikt: de Cima Coppi. Dit is ook de naam die het hoogste punt van de ronde ieder jaar krijgt. De Cima Coppi is in 1965 ingevoerd als eerbetoon aan de renner Fausto Coppi, die vijf jaar voordien was overleden. De Pordoipas (2239 m) was tot nog toe het meest het dak van de ronde. Andere beklimmingen die vaak de Cima Coppi zijn geweest zijn onder andere de Stelviopas (2758 m), die ook de eerste Cima Coppi was, en de Gaviapas (2621 m). De Stelviopas is met zijn 2758 m de op één na hoogste Alpenpas, enkel de Col de l'Iséran is nog enkele meters hoger. Het is dan ook zo dat als de Stelvio in het parcours van de Giro wordt opgenomen, de pas zo goed als altijd ook de Cima Coppi is.

Ook de Mortirolo, de Monte Zoncolan en de Tre Cime di Lavaredo zijn zeer bekende en beruchte beklimmingen in de Ronde van Italië. In 2008 en 2010 was er een klimtijdrit op de Kronplatz in de Dolomieten, die opmerkelijk is vanwege de sterrato; lange stukken onverharde weg.

Net zoals de Ronde van Frankrijk zijn dopingschandalen kent, is ook de Ronde van Italië dat niet bespaard gebleven. Zo moest Eddy Merckx de Ronde van Italië 1969 vroegtijdig verlaten als drager van de roze trui, na een geruchtmakende positieve dopingtest. Iets soortgelijks gebeurde in 1999, toen Marco Pantani op twee dagen van het einde zijn roze leiderstrui moest inleveren nadat bij hem een te hoge hematocrietwaarde was geconstateerd. Zijn voltallige Mercatone Uno-ploeg stapte uit en Ivan Gotti won de Giro. Om dezelfde reden werd Evgeni Berzin een jaar later, nog voor de start van de Giro, uitgesloten van deelname. In 2001 moest Dario Frigo de Giro vroegtijdig verlaten, nadat verboden spullen waren gevonden op zijn hotelkamer, terwijl ook Pantani wederom in opspraak kwam. De Giro van 2001 werd overschaduwed door nog meer dopingzaken.

De Italiaanse sprinter Alessandro Petacchi moest zijn vijf etappezeges en drie klassementszeges van de Giro 2007 later inleveren naar aanleiding van een positieve test van het anti-astmamiddel salbutamol. Deze editie moest het al doen zonder topfavoriet en titelverdediger Ivan Basso, die had toegegeven van plan te zijn doping te gebruiken. In januari 2008 werd gemeld dat Astana geen startrecht kreeg in de Giro. Hoewel als hoofdreden een 'gebrek aan interesse' bij Astana werd gegeven, gaven de organisatoren van de Giro toe dat de dopingzaken van het jaar ervoor bij Astana (Aleksandr Vinokoerov, Matthias Kessler, Andrej Kasjetsjkin werden betrapt) ook deels de aanleiding voor het besluit hadden gevormd.[5] Kort voor de start van de ronde werd de ploeg onverwacht alsnog uitgenodigd. Astana ging van start en vaardigde uiteindelijk zelfs de winnaar, Alberto Contador, af.

Een van de smaakmakers van de Giro van 2008, Emanuele Sella, werd enkele maanden na afloop van de ronde betrapt op het gebruik van CERA. Zijn drie etappe-overwinningen werden hem ontnomen. Een andere smaakmaker, Riccardo Riccò, werd tijdens de Ronde van Frankrijk van hetzelfde jaar betrapt op het gebruik van CERA. De Giro werd in 2011 met veel overmacht gewonnen door Alberto Contador. Op 6 februari 2012 werd bekend dat Contador zijn zege moest afstaan naar aanleiding van een positieve test van het anabolische product clenbuterol tijdens de Ronde van Frankrijk van 2010.

Ook de editie van 2013 werd getergd door dopingverhalen: Vini Fantini-Selle Italia-renners Danilo Di Luca en Mauro Santambrogio werden beiden na enkele sterke prestaties betrapt op EPO.

Sinds de eerste editie in 1909 heeft de Ronde van Italië de volgende koersdirecteuren gehad:

Vanaf 1909 tot 1948:	Armando Cougnet
Vanaf 1948 tot 1992:	Vincenzo Torriani
Vanaf 1992 tot 2004:	Carmine Castellano
Vanaf 2004 tot 2011:	Angelo Zomegnan
Vanaf 2011 tot 2013:	Michele Acquarone
Vanaf 2013:	Mauro Vegni

Inhoudopgave

Tappa 0: Proloog	009
- Voorwoord	011
- Ronde van Italië	013
- Inhoudsopgave	019
Tappa I: De allereerste Rondes	025
- Het Ontstaan van de Ronde van Italië	027
- Ronde van Italië 1909	028
- Ronde van Italië 1910	029
- Ronde van Italië 1911	029
- Ronde van Italië 1912	031
- Ronde van Italië 1913	032
- Ronde van Italië 1914	033
Tappa II: De Giro in de Grote Oorlog	035
- Wielrennen tijdens de Grote Oorlog	037
Tappa III: De Giro slaat zijn vleugels uit	041
- Ronde van Italië 1919	043
- Ronde van Italië 1920	044
- Ronde van Italië 1921	046
- Ronde van Italië 1922	047
- Ronde van Italië 1923	048
- Ronde van Italië 1924	049
Tappa IV: Vrouw verkleedt als man	051
- Vrouw in de Giro van 1924: Alfonsina Strada	053
Tappa V: De Giro dendert door	057
- Ronde van Italië 1925	059
- Ronde van Italië 1926	060
- Ronde van Italië 1927	061
Tappa VI: Moord en doodslag	063
- De nooit opgehelderde Moord op een tweevoudig Tourwinnaar	065
Tappa VII: De Giro in de Dertiger Jaren	069
- Ronde van Italië 1928	071
- Ronde van Italië 1929	072
- Ronde van Italië 1930	073
- Ronde van Italië 1931	073
- Ronde van Italië 1932	074
- Ronde van Italië 1933	076
- Ronde van Italië 1934	077
- Ronde van Italië 1935	078
- Ronde van Italië 1936	079
- Ronde van Italië 1937	080
- Ronde van Italië 1938	081
- Ronde van Italië 1939	082
- Ronde van Italië 1940	082

Tappa VIII: De Giro en de Tweede Wereldoorlog	085
- Wielrennen in de Jaren van de Tweede Wereldoorlog	087
Tappa IX: de Giro in de veertiger en vijftiger jaren	091
- Ronde van Italië 1946	093
- Ronde van Italië 1947	094
- Ronde van Italië 1948	095
- Ronde van Italië 1949	095
- Ronde van Italië 1950	096
- Ronde van Italië 1951	097
- Ronde van Italië 1952	098
- Ronde van Italië 1953	099
- Ronde van Italië 1954	100
- Ronde van Italië 1955	101
- Ronde van Italië 1956	102
- Ronde van Italië 1957	103
- Ronde van Italië 1958	104
- Ronde van Italië 1959	105
- Ronde van Italië 1960	106
Tappa X: De Giro en Fausto Coppi	109
- Fausto Coppi en de Witte Dame	111
Tappa XI: De Giro in de Zestiger Jaren	115
- Ronde van Italië 1961	117
- Ronde van Italië 1962	118
- Ronde van Italië 1963	119
- Ronde van Italië 1964	120
- Ronde van Italië 1965	121
- Ronde van Italië 1966	122
- Ronde van Italië 1967	122
- Ronde van Italië 1968	123
- Ronde van Italië 1969	125
Tappa XII: De Giro en Eddy Merckx	127
- Hoe Eddy Merckx de Giro van 1969 verloor	129
Tappa XIII: De Giro in de zeventig en tachtiger jaren	133
- Ronde van Italië 1970	135
- Ronde van Italië 1971	136
- Ronde van Italië 1972	137
- Ronde van Italië 1973	138
- Ronde van Italië 1974	139
- Ronde van Italië 1975	140
- Ronde van Italië 1976	141
- Ronde van Italië 1977	142
- Ronde van Italië 1978	143
- Ronde van Italië 1979	145
- Ronde van Italië 1980	146
- Ronde van Italië 1981	147
- Ronde van Italië 1982	147
- Ronde van Italië 1983	148
- Ronde van Italië 1984	149

- Ronde van Italië 1985	150		
- Ronde van Italië 1986	151		
- Ronde van Italië 1987	153		
- Ronde van Italië 1988	154		
Tappa XIV: De Giro en de Vrieskou	157		
- De Man van de Passo Gavio in 1988	159		
Tappa XV: De Giro in de Negentiger Jaren	165		
- Ronde van Italië 1989	167		
- Ronde van Italië 1990	168		
- Ronde van Italië 1991	169		
- Ronde van Italië 1992	170		
- Ronde van Italië 1993	171		
- Ronde van Italië 1994	172		
- Ronde van Italië 1995	173		
- Ronde van Italië 1996	174		
- Ronde van Italië 1997	174		
- Ronde van Italië 1998	175		
- Ronde van Italië 1999	176		
- Ronde van Italië 2000	177		
- Ronde van Italië 2001	178		
- Ronde van Italië 2002	179		
- Ronde van Italië 2003	180		
- Ronde van Italië 2004	181		
Tappa XVI: De Giro en Marco Pantani	183		
- Maffia liet Marco Pantani stoppen tijdens Giro van 1999	185		
Tappa XVII: De Giro's van de Twintigste Eeuw	187		
- Ronde van Italië 2005	189		
- Ronde van Italië 2006	191		
- Ronde van Italië 2007	192		
- Ronde van Italië 2008	196		
- Ronde van Italië 2009	202		
- Ronde van Italië 2010	205		
- Ronde van Italië 2011	212		
- Ronde van Italië 2012	221		
- Ronde van Italië 2013	224		
- Ronde van Italië 2014	228		
- Ronde van Italië 2015	238		
- Ronde van Italië 2016	254		
- Ronde van Italië 2017	265		
Tappa XVIII: Alle Winnaars van de Ronde van Italië	279		
- Luigi Ganna	Italië	1909	281
- Carlo Galetti	Italië	1910, 1911, 1912	281
- Carlo Oriani	Italië	1913	281
- Alfonso Calzolari	Italië	1914	282
- Constante Girardengo	Italië	1919, 1923	282
- Gaetano Belloni	Italië	1920	283
- Giovanni Brunero	Italië	1921, 1922, 1926	283
- Giuseppe Enrici	Italië	1924	284
- Alfredo Binda	Italië	1925, 1927, 1928, 1929, 1933	284

- Luigi Marchisio	Italië	1930	285
- Francesco Camusso	Italië	1931	285
- Antonio Pesenti	Italië	1932	285
- Learco Guerra	Italië	1934	285
- Vasco Bergamaschi	Italië	1935	286
- Gino Bartali	Italië	1936, 1937, 1946	286
- Giovanni Valetti	Italië	1938, 1939	287
- Fausto Coppi	Italië	1940, 1947, 1949, 1952, 1953	287
- Florenzo Magni	Italië	1948, 1951, 1955	288
- Hugo Koblet	Zwitserland	1950	289
- Carlo Clerici	Zwitserland	1954	289
- Charly Gaul	Luxemburg	1956, 1959	289
- Gastone Nencini	Italie	1957	290
- Ercole Baldini	Italie	1958	290
- Jacques Anquetil	Frankrijk	1960, 1964	290
- Arnaldo Pambianco	Italie	1961	291
- Franco Balmamion	Italie	1962, 1963	291
- Vittorio Adorni	Italie	1965	291
- Gianni Motta	Italie	1966	291
- Felice Gimondi	Italie	1967, 1969, 1976	292
- Eddy Merckx	Belgie	1968, 1970, 1972, 1973, 1974	292
- Gusta Pettersson	Zweden	1971	283
- Fausto Bertoglio	Italie	1975	293
- Michel Pollentier	Belgie	1977	294
- Johan De Muynck	Belgie	1978	294
- Guiseppe Saronni	Italie	1979, 1983	294
- Bernard Hinault	Frankrijk	1980, 1982, 1985	295
- Giovanni Battaglin	Italie	1981	296
- Francesco Moser	Italie	1984	296
- Roberto Visentini	Italie	1986	296
- Stephen Roche	Ierland	1987	297
- Andy Hampsten	Ver. Staten	1988	297
- Laurent Fignon	Frankrijk	1989	297
- Gianni Bugno	Italie	1990	298
- Franco Chioccioli	Italie	1991	298
- Miguel Indurain	Spanje	1992, 1993	299
- Jevgeni Berzin	Rusland	1994	299
- Tony Rominger	Zwitserland	1995	300
- Pavel Tonkov	Rusland	1996	301
- Ivan Gotti	Italie	1997, 1999	302
- Marco Pantani	Italie	1998	302
- Stefano Garzelli	Italie	2000	304
- Gilberto Simoni	Italie	2001, 2003	305
- Paolo Salvodelli	Italie	2002, 2005	205
- Damiano Cunego	Italie	2004	306
- Ivan Basso	Italie	2006, 2010	307
- Danillo DiLuca	Italie	2007	308
- Alberto Contador	Spanje	2008, 2015	309
- Denis Mensjov	Rusland	2009	310
- Michele Scarponi	Italie	2011	311
- Ryder Hesjadal	Canada	2012	312

- Vincenzo Nibali	Italie	2013, 2016	313
- Nairo Quintana	Colombia	2014	314
- Tom Dumoulin	Nederland	2017	314

Tappa XIX: Ronde van Italië voor Vrouwen 315

- Ronde van Italië voor Vrouwen: de Giro Rosa			317
- De ronde van Italië voor Vrouwen			319
- Giro Donne 1988			319
- Giro Donne 1989			319
- Giro Donne 1990			320
- Geen Giro Donne in 1991 en 1992			320
- Giro Donne 1993			321
- Giro Donne 1994			321
- Giro Donne 1995			321
- Giro Donne 1996			322
- Giro Donne 1997			323
- Giro Donne 1998			324
- Giro Donne 1999			325
- Giro Donne 2000			325
- Giro Donne 2001			326
- Giro Donne 2002			328
- Giro Donne 2003			328
- Giro Donne 2004			329
- Giro Donne 2005			329
- Giro Donne 2006			329
- Giro Donne 2007			330
- Giro Donne 2008			331
- Giro Donne 2009			331
- Giro Donne 2010			332
- Giro Donne 2011			333
- Giro Donne 2012			334
- Giro Donne 2013			334
- Giro Donne 2014			335
- Giro Donne 2015			336
- Giro Donne 2016			337
- Giro Donne 2017			340

Tappa XX : Winnaressen van de Giro Donne 345

- Maria Canins	Italië	1988	347
- Roberta Bonanomi	Italië	1989	347
- Catherine Marsal	Frankrijk	1990	348
- Lenka Ilavská	Tsjechië	1993	348
- Michela Fanini	Italië	1994	348
- Fabiana Luperini	Italië	1995, 1956, 1957, 1958, 2008	348
- Joane Somarriba	Spanje	1999, 2000	349
- Nicole Brandl	Zwitserland	2001, 2003, 2005	349
- Svetlana Boebnenkova	Rusland	2002	349
- Nicole Cooke	Australië	2004	349
- Edita Pucinskaite	Litouwen	2006, 2007	350
- Claudia Hausler	Duitsland	2009	350
- Mara Abbott	Ver. Staten	2010, 2013	350

- Marianne Vos	Nederland	2011, 2012, 2014	351
- Anna van der Breggen	Nederland	2015, 2017	352
- Megan Guarnier	Ver. Staten	2016	352
Tappa XXI: Het Podium in de Ronde van Italie			355
- Eerste vijf in Algemeen Klassement bij de Mannen			357
- Eerste vijf in het Algemeen Klassement bij de Vrouwen			359
Tappa XXII: Extra gegevens over de Ronde van Italie			361
- Het Puntenklassement			363
- Het Berg Klassement			364
- Het Jongeren Klassement			366
- Het Intergiro Klassement			368
- Het Ploegen Klassement			369
- De Zwarte Trui			371
- De Cima Coppi			371
- Nederlandse Roze Trui dragers			373
- Nederlandse Etappewinnaars			373
- Nederlandse Ereplaatsen			374
Tappa XXIII: Epiloog			379
- Epiloog			381

Tappa I

De Allereerste Rondes

Het ontstaan van de Ronde van Italië

De Ronde van Italië, in het Italiaans: Giro d'Italia en vaak afgekort tot Giro, is een meerdaagse wielervedstrijd in en rond Italië. Zij is een van de drie Grote Rondes. De etappekoers werd voor het eerst verreden in 1909 en wordt sindsdien ieder jaar - uitgezonderd tijdens de jaren van de twee Wereldoorlogen - gehouden. Net als de andere twee Grote Rondes - de Ronde van Frankrijk en de Ronde van Spanje - duurt de Ronde van Italië ongeveer drieëntwintig dagen, die in de meeste gevallen bestaat uit 21 etappes, inclusief een eventuele proloog en twee rustdagen. De laatste etappe van de etappekoers eindigde meestal in Milaan, maar vindt de laatste jaren ook in andere steden plaats.

De Giro, zoals de bijnaam van de Ronde van Italië dus luidt, wordt tegenwoordig na de Ronde van Frankrijk als de belangrijkste rittenkoers van de wereld gezien. Er zijn zelfs tijden geweest dat de ronde in populariteit op gelijke voet stond met de Ronde van Frankrijk. De koers wordt elk jaar op de voet gevolgd door tal van zenders overal ter wereld.

Op 7 augustus 1908 werd in de Gazzetta dello Sport de eerste Ronde van Italië aangekondigd. In navolging van een autorace door heel Italië, die werd georganiseerd door concurrent Corriere della Sera, presenteerde de krant in zeven grote kolommen de Italiaanse tegenhanger van de Tour de France. De eerste etappe van de Giro startte op 13 mei 1909 van het Loretoleijn in Milaan en eindigde in Bologna waar Dario Beni won. In die eerste editie werd 2448 kilometer overbrugd, die

verdeeld waren over acht etappes. De Italiaan Luigi Ganna werd met 25 punten de winnaar van het evenement. Sindsdien wordt de Giro door de op roze papier gedrukte krant georganiseerd. Om die reden draagt de leider in het algemeen klassement een roze koerstrui.

Ronde van Italië van 1909

In 1909 ging de allereerste Giro d'Italia op 13 mei van start in het in Noord-Italië gelegen Milaan. Deze eerste Ronde van Italië eindigde op 30 mei ook in Milaan. Er stonden in deze eerste Giro 127 renners, verdeeld over een aantal ploegen aan de start. Daaronder waren 4 Franse wielrenners.

De overige deelnemers waren allemaal Italianen. Slechts 49 wielrenners reden deze Ronde van Italië helemaal uit. Deze eerste Ronde van Italië werd gewonnen door de Italiaanse wielrenner Luigi Ganna. Verder was het gehele erepodium van

deze Ronde van Italië Italiaans gekleurd. Bij de eerste vijf in het Eindklassement telde je vijf Italianen.

Aantal ritten: 8

Totale afstand: 2448 km

Gemiddelde snelheid: 27.259 km/h

Aantal deelnemers: 127

Etaptes in de Ronde van 1909		Eerste	Tweede	Derde	Klassementsleider
01. Bologna	397 km	D.Beni (Ita)	M.Pesce (Ita)	C.Galetti (Ita)	D.Beni (Ita)
02. Chieti	379 km	G.Cuniolo (Ita)	L.Ganna (Ita)	L.Trousselier (Fr)	L.Ganna (Ita)
03. Napels	243 km	G.Rossignoli (Ita)	C.Galetti (Ita)	C.Canepari (Ita)	C.Galetti (Ita)
04. Rome	228 km	L.Ganna (Ita)	C.Oriani (Ita)	G.Rossignoli (Ita)	L.Ganna (Ita)
05. Florence	347 km	L.Ganna (Ita)	C.Galetti (Ita)	E.Corlaita (Ita)	L.Ganna (Ita)
06. Genua	294 km	G.Rossignoli (Ita)	C.Galetti (Ita)	L.Ganna (Ita)	L.Ganna (Ita)
07. Turijn	354 km	L.Ganna (Ita)	G.Rossignoli (Ita)	C.Galetti (Ita)	L.Ganna (Ita)
08. Milaan	206 km	D.Beni (Ita)	C.Galetti (Ita)	L.Ganna (Ita)	L.Ganna (Ita)

Eerste vijf in het Eindklassement

1909. L.Ganna (Ita) C. Galetti (Ita) G.Rossignoli (Ita) C.Canepari (Ita) C.Oriani (Ita)

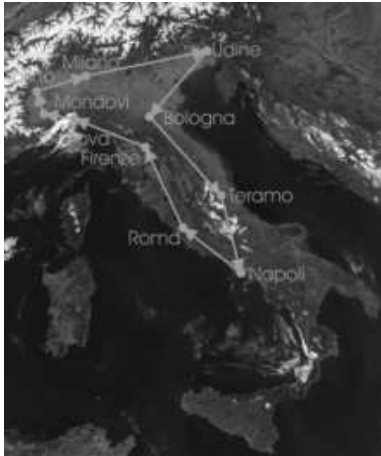
Winnaar Rode Lantaarn Giuseppe Perna (49e) Italië

Winnaar Ploegenklassement Atala Italië

Op 13 mei 1909 startte dus de eerste Giro d'Italia vanuit Milaan. Er deden 127 renners mee. De wedstrijd was georganiseerd door de sportkrant de Corriera della Sera. De vergelijking met de Tour dringt zich op. Beide etappekoersen zijn georganiseerd om de oplage van een sportkrant te verhogen. De eerste winnaar was Luigi Ganna die ook drie etappezeges in de wacht sleepte.

De eerste drie in de uitslag van de acht verreden etappes van deze eerste Ronde van Italië, waren op een Fransman na, allemaal Italianen. En zo kwamen er ook in het eindklassement van deze eerste Giro vijf Italianen bij de eerste vijf.

Ronde van Italië van 1910

In 1910 ging de 2e Giro d'Italia op 18 mei van start in Milaan. Hij eindigde op 5 juni ook in Milaan. Er stonden 101 renners aan de start. Slechts 20 renners reden 'm uit. Hij werd gewonnen door Carlo Galetti.

Luigi Ganna, de winnaar van de 1e editie in 1909, eindigde dit jaar als 3e in het algemeen klassement.

Aantal ritten: 10
Totale afstand: 2984 km
Gemiddelde snelheid: 26.084 km/h

Aantal deelnemers: 101

In deze tweede Ronde van Italië werd voor het eerst een rit gewonnen een niet-Italiaan. Dat was de tweede rit die gewonnen werd door de Fransman Jean-Baptiste Dortignacq. Ook de Fransman Lucien Petit-Breton liet in deze ronde van zich spreken.

Etaptes in de Ronde van 1910		Eerste	Tweede	Derde	Klassementsleider
01. Udine	388 km	E.Azzini (Ita)	C.Galetti (Ita)	C.Menager (Fra)	E.Azzini (Ita)
02. Bologna	322 km	J.B.Dortignacq (F)	C.Galetti (Ita)	L.Petit-Breton (F)	C.Galetti (Ita)
03. Teramo	345 km	C.Galetti (Ita)	L.Ganna (Ita)	E.Pavesi (Ita)	C.Galetti (Ita)
04. Napels	319 km	P.Albini (Ita)	M.Brocco (Fra)	J.B.Dortignacq (F)	C.Galetti (Ita)
05. Rome	192 km	E.Pavesi (Ita)	L.Ganna (Ita)	E.Corlaita (Ita)	C.Galetti (Ita)
06. Florence	327 km	L.Ganna (Ita)	C.Galetti (Ita)	E.Chironi (Ita)	C.Galetti (Ita)
07. Genua	263 km	L.Ganna (Ita)	C.Galetti (Ita)	C.Canepari (Ita)	C.Galetti (Ita)
08. Mondovì	218 km	C.Galetti (Ita)	E.Pavesi (Ita)	L.Ganna (Ita)	C.Galetti (Ita)
09. Turijn	333 km	E.Pavesi (Ita)	L.Ganna (Ita)	E.Corlaita (Ita)	C.Galetti (Ita)
10. Milaan	277 km	L.Ganna (Ita)	E.Pavesi (Ita)	E.Corlaita (Ita)	C.Galetti (Ita)

Eerste vijf in het Eindklassement:

1910: C.Galetti (Ita) E.Pavesi (Ita) L.Ganna (Ita) E.Corlaita (Ita) E.Chironi (Ita)

Winnaar Rode Lantaarn Umberto Turconi (20e) Italië
Winnaar Ploegenklassement Atala Italië

Aanvankelijk startte en eindigde de Ronde van Italië ieder jaar in Milaan, de stad waar de organiserende sportkrant La Gazzetta dello Sport zijn hoofdzetel heeft en had. Ondanks enkele uitzonderingen, was Milaan tot voor 1960 de vaste vertrek- en aankomstplaats: sinds dat jaar verschilt de plaats van vertrek per jaar. Ook als aankomstplaats werd Milaan in de daarop volgende jaren regelmatig afgelost door andere steden.

Ronde van Italië van 1911

In 1911 ging de 3e Giro d'Italia op 15 mei van start in Rome. Hij eindigde op 6 juni in Rome. Er stonden 86 renners verdeeld over .. ploegen aan de start. Hij werd gewonnen door Carlo Galetti, die daarmee voor de 2e keer op rij won.

Aantal ritten: 12

Totale afstand: 3526 km

Gemiddelde snelheid: 26.631 km/h

Aantal deelnemers: 86

In deze derde Ronde van Italië droeg een niet Italiaan voor het eerst een dag de leiderstrui. Dat was de Fransman Lucien Petit-Breton, die in de achtste etappe de leiding in het klassement veroverde. Helaas voor hem behield hij de leiding slechts een dag.

Etappes in de Ronde van 1911		Eerste	Tweede	Derde	Klassementsleider
01. Florence	394 km	C.Galetti (Ita)	G.Rossignoli (Ita)	D.Beni (Ita)	C.Galetti (Ita)
02. Genua	261 km	V.Borgarello (Ita)	G.Sanathià (Ita)	G.Contesini (Ita)	G.Rossignoli (Ita)
03. Oneglia	274 km	G.Rossignoli (Ita)	G.Gerbi (Ita)	C.Durando (Ita)	G.Rossignoli (Ita)
04. Mondovì	190 km	C.Galetti (Ita)	E.Corlaita (Ita)	E.Azzini (Ita)	G.Rossignoli (Ita)
05. Turijn	302 km	L.Petit-Breton (F)	C.Galetti (Ita)	E.Corlaita (Ita)	G.Rossignoli (Ita)
06. Milaan	236 km	G.Sanathià (Ita)	C.Oriani (Ita)	L.Petit-Breton (F)	C.Galetti (Ita)
07. Bologna	394 km	D.Beni (Ita)	G.Sanathià (Ita)	C.Galetti (Ita)	C.Galetti (Ita)
08. Ancona	283 km	L.Bordin (Ita)	L.Petit-Breton (F)	I.Gamberini (Ita)	C.Galetti (Ita)
09. Sulmona	218 km	E.Corlaita (Ita)	L.Petit-Breton (F)	G.Gerbi (Ita)	L.Petit-Breton (Fra)
10. Bari	363 km	C.Galetti (Ita)	D.Beni (Ita)	E.Pavesi (Ita)	C.Galetti (Ita)
11. Pompeï	345 km	A.Sivocci (Ita)	E.Scala (Ita)	C.Galetti (Ita)	C.Galetti (Ita)
12. Rome	266 km	E.Corlaita (Ita)	A.Sivocci (Ita)	D.Beni (Ita)	C.Galetti (Ita)

Eerste vijf in het Eindklassement

1911	C.Galetti (Ita)	G. Rossignoli (It)	G.Gerbi (Ita)	G.Sanathià (Ita)	E.Corlaita (Ita)
------	-----------------	--------------------	---------------	------------------	------------------

Winnaar Rode Lantaarn Antonio Rotondi (24e) Italië

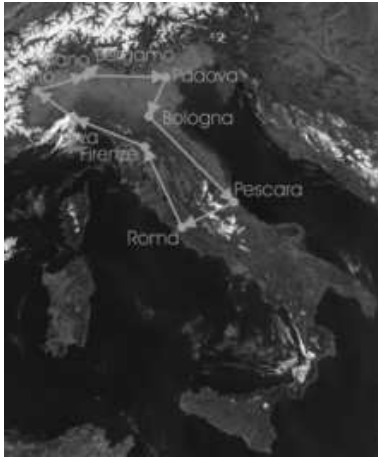
Winnaar Ploegenklassement Bianchi Italië

De Ronde van Italië werd dus opgericht door de sportkrant La Gazzetta dello Sport, die ruim 100 jaar later nog altijd de belangrijkste sponsor is. Aan deze krant, tegenwoordig de grootste en meestgelezen sportkrant van Italië met enkele miljoenen lezers en de oudste sportkrant ter wereld, dankt de wielronde ook de kleur van de leiderstrui: roze.

Dit was tijdens de oprichting van de ronde en nu nog altijd de kleur papier waarop het blad wordt gepubliceerd. Deze kleur is overigens niet altijd dezelfde: in 1897 werd de Gazzetta nog in het geel gedrukt, een jaar later in het wit en weer een jaar later kreeg de krant de roze kleur die ze nog altijd heeft. Naast de Gazzetta dello Sport zijn er uiteraard nog meer sponsors.

De roze trui wordt gesponsord door Balocco, de blauwe trui door de bank Banca Mediolanum. De etappes worden nu gesponsord door oud-rozetruisponsor "Esta the".

Ronde van Italië van 1912

In 1912 ging de 4e Giro d'Italia op 19 mei van start in Milaan. Hij eindigde op 2 juni in Bergamo. Er stonden 54 renners verdeeld over 6 ploegen aan de start.

Het algemeen klassement bestond deze editie uit een klassement voor ploegen. Het was de Italiaanse Atala-Dunlop-ploeg die deze ploegen-ronde van Italië won.

Om mij onverklaarbare redenen werd de vierde etappe met als finishplaats Rome, niet verreden.

Aantal ritten: 9

Totale afstand: 2436 km

Gemiddelde snelheid: 27,323 km/h

Aantal deelnemers: 54

Ettapes in de Giro van 1912		Eerste	Tweede	Derde	Klassementsleider
01. Padua	399 km	G.Micheletto (It)	G.Sanathià (Ita)	C.Galetti (Ita)	Atala
02. Bologna	329 km	V.Borgarello (Ita)	G.Sanathià (Ita)	E.Pavesi (Ita)	Atala
03. Pescara	362 km	E.Azzini (Ita)	E.Pavesi (Ita)	D.Allasia (Ita)	Atala
04. Rome	Etappe niet verreden				Atala
05. Florence	337 km	C.Galetti (Ita)	G.Micheletto (It)	D.Allasia (Ita)	Atala
06. Genua	268 km	L.Bordin (Ita)	C.Galetti (Ita)	U.Agostini (Ita)	Atala
07. Turijn	225 km	V.Borgarello (It)	C.Galetti (Ita)	G.Micheletto (It)	Atala
08. Milaan	281 km	G.Micheletto (It)	V.Borgarello (Ita)	A.Gremo (Ita)	Atala
09. Bergamo	235 km	V.Borgarello (It)	G.Micheletto (It)	C.Galetti (Ita)	Atala

Eerste vijf in het Eindklassement:

1912: Atala-Dunlop Peugeot-Wolter Gerbi Goericke Globo-Dunlop.

Winnaar Rode Lantaarn

-

Winnaar Ploegenklassement

Atala-Dunlop Italië

Carlo Galetti was geboren in Corsico op 26 augustus 1882 en overleden in Milaan op 2 april 1949 was een Italiaans wielrenner. Hij won drie keer de Ronde van Italië, waarvan één keer, in het jaar 1912 als team met Team Atala. In dit team zaten ook de wielrenners Giovanni Rossignoli en Giovanni Micheletto.

Giovanni Rossignoli was geboren in Pavia op 3 december 1882 en overleed ook aldaar op 27 juni 1954. Hij was een Italiaans wielrenner, die tussen 1903 en 1927 prof was. Hij won in zijn carrière onder meer vier etappes in de Ronde van Italië en in 1905 Milaan-Turijn. Giovanni Micheletto werd geboren in Sacile op 22 januari 1889 en overleed ook aldaar op 9 september 1958, hij was bijgenaamd "De graaf van Sacile" en "Nané", en was een Italiaans wielrenner in de vroege twintigste

eeuw. Giovanni Micheletto kreeg zijn bijnaam De graaf van Sacile vanwege zijn adellijke afkomst. In de jaren voor de Eerste Wereldoorlog wist hij enkele belangrijke wedstrijden te winnen, waaronder de Ronde van Lombardije in 1910, de Ronde van Romagna in 1911 en vooral in 1912 de Ronde van Italië, de enige editie gebaseerd op een ploegenklassement. Als lid van de Atala-ploeg won Michelotto twee etappes en wist de eindzege te behalen, samen met Carlo Galetti en Eberardo Pavesi en ondanks het uitvallen van Atala-kopman Luigi Ganna.

Na het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog kreeg het veelbelovende begin van zijn wielloopbaan geen vervolg en wijdde hij zich de rest van zijn leven aan de wijnhandel. Hij stierf in zijn woonplaats op de leeftijd van 69 jaar.

Ronde van Italië van 1913

In 1913 ging de 5e Giro d'Italia op 6 mei van start in Milaan. Hij eindigde op 22 mei in Milaan. Er stonden 99 renners verdeeld over een aantal ploegen aan de start. Hij werd gewonnen door Carlo Oriani.

Aantal ritten: 9
Totale afstand: 2929 km
Gemiddelde snelheid: 21.654 km/h
Aantal deelnemers: 99

Dit was de laatste Giro d'Italia waarin het Algemeen Klassement in punten werd opgemaakt. En ook de eerste Giro d'Italia waarin de eindwinnaar geen enkele etappe won. Dit was ook de laatste Giro d'Italia van Luigi Ganna, de winnaar van de eerste Giro d'Italia in 1909, en deze Giro d'Italia zag ook het debuut van de op dat moment twintigjarige Italiaanse Grootmeester in het wielrennen: Constante Girardengo, die ook nog een etappe wist te winnen. Deze Ronde van Italië werd helaas slechts uitgereden door 35 wielrenners.

Etappes in de Giro van 1913

		Eerste	Tweede	Derde	Klassementsleider
01. Genua	341 km	G.Sanathià (Ita)	P.Albani (Ita)	O.Pratesi (Ita)	G.Sanathià (Ita)
02. Siena	332 km	E.Pavesi (Ita)	G.Rossignoli (Ita)	G.Cervi (Ita)	P.Albani (Ita)
03. Rome	317 km	G.Sanathià (Ita)	G.Azzini (Ita)	E.Pavesi (Ita)	G.Sanathià (Ita)
04. Salerno	341 km	G.Azzini (Ita)	C.Oriani (Ita)	G.Sanathià (Ita)	G.Sanathià (Ita)
05. Bari	295 km	G.Azzini (Ita)	L.Ganna (Ita)	E.pavesi (Ita)	E.Pavesi (Ita)
06. Campobasso	256 km	C.Girardengo (It)	G.Azzini (Ita)	C.Oriani (Ita)	E.Pavesi (Ita)
07. Ascoli Piceno	313 km	C.Canepari (Ita)	G.Azzini (Ita)	G.Contesini (Ita)	G.Azzini (Ita)
08. Rovigo	413 km	L.Bordin (Ita)	C.Oriani (Ita)	P.Albani (Ita)	C.Oriani (Ita)
09. Milaan	321 km	E.Pavesi (Ita)	C.Oriani (Ita)	G.Contesini (Ita)	C.Oriani (Ita)

Eerste vijf in het Eindklassement

1913 C.Oriani (Ita) E.Pavesi (Ita) G.Azzini (Ita) P.Albini (Ita) L.Ganna (Ita)

Winnaar Rode Lantaarn: Mario Lonati (33^e) Italie

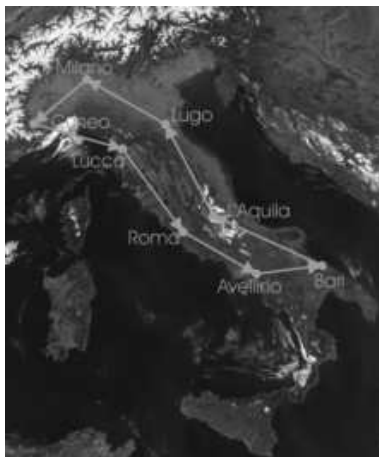
Winnaar Ploegenklassement: Maino Italie

Er waren dit jaar slechts 35 wielrenners die alle negen etappes hadden uitgereden, en deze wielrenners kregen de punten die zij bij iedere etappe hadden verdiend bij elkaar opgeteld, en zo werd het Algemeen Eindklassement dit jaar vastgesteld. De Wielrenner met de minste punten werd de winnaar, en dat was dit jaar dus de Italiaan Carlo Oriani.

Na zijn winst in deze Ronde van Italie nam Carlo Oriani dienst in het Italiaanse leger, in het Corps van de Bersaglieri, de Italiaanse Infanteri, en hij werd naar het front in de Eerste Wereldoorlog gestuurd. Carlo Oriani overleed aan zijn bij de gevechten iopgelopen verwondingen in het militaire hospitaal van Casserta.

Ronde van Italie van 1914

In 1914 ging de 6e Giro d'Italia op 24 mei van start in Milaan. Hij eindigde op 7 juni in Milaan. Er stonden 81 renners verdeeld over een aantal ploegen aan de start. Slechts 8 renners reden deze editie van de Giro helemaal uit. Voor het eerst werd er een algemeen klassement op tijd berekend in plaats van op punten. Alfonso Calzolari werd de winnaar van deze editie.

Enkele maanden later brak de Eerste Wereldoorlog uit, waar Italie ook aan meedeed. Veel wielrenners moesten ook in het leger om hun land te verdedigen..

Aantal ritten: 8

Totale afstand: 3160 km

Gemiddelde snelheid: 23.356 km/h

Aantal deelnemers: 81

Etappes in de Giro van 1914		Eerste	Tweede	Derde	Klassementsleider
01. Cuneo	420 km	A.Gremo (Ita)	C.Durando (Ita)	A.Calzolari (Ita)	A.Gremo (Ita)
02. Lucca	340 km	A.Calzolari (Ita)	G.Azzini (Ita)	C.Girardengo (It)	A.Calzolari (Ita)
03. Rome	430 km	C.Girardengo (It)	C.Durando (Ita)	C.Oriani (Ita)	A.Calzolari (Ita)
04. Avellino	365 km	G.Azzini (Ita)	P.Albini (Ita)	E.Pavesi (Ita)	A.Calzolari (Ita)
05. Bari	328 km	G.Azzini (Ita)	A.Calzolari (Ita)	L.Lucotti (Ita)	A.Calzolari (Ita)
06. L'Aquila	428 km	L.Lucotti (Ita)	C.Durando (Ita)	A.Calzolari (Ita)	A.Calzolari (Ita)
07. Lugo	429 km	P.Albini (Ita)	L.Lucotti (Ita)	O.Pratesi (Ita)	A.Calzolari (Ita)
08. Milaan	420 km	P.Albini (Ita)	C.Canepari (Ita)	C.Durando (Ita)	A.Calzolari (Ita)

Eerste vijf in het Eindklassement

1914 A.Calzolari (Ita) P.Albini (Ita) L.Lucotti (Ita) C.Canepari (Ita) E.Sala (Ita)

Winnaar Rode Lantaarn

-

Winnaar Ploegenklassement

Stucchi (Italie)

Tappa II

Wielrennen tijdens de Grote Oorlog

Wielrennen tijdens de Grote Oorlog

In de jaren van de Eerste Wereldoorlog, die toen nog de Grote Oorlog werd genoemd, werden er geen Rondes van Italië gereden. De volgende Ronde van Italië werd pas weer gereden in 1919, het eerste jaar na de oorlog. Tijdens deze oorlog moesten ook Wielrenners het soldatenpak aantrekken. Hier twee korte verhaaltje over bekende wielrenners die in de vorige Rondes van Italiae reden en in de eerste Wereldoorlog het leven lieten:

1917: Hoewel Carlo Oriani in 1912 de ronde van Lombardije en een jaar later de Giro won, kreeg hij toch een enkele reis naar de Italiaanse loopgraven. Op 3 december 1917, bij het redden van anderen, verdronk Carlo die maar 29 jaar werd. Carlo Oriani was geboren in Balsamo op 5 november 1888 en overleed in Caserta op 3 december 1917 en hij was beroepsrenner tussen 1908 en 1915. In 1909 nam hij deel aan de eerste Giro d'Italia en eindigde als vijfde in het algemeen klassement en als eerste in zijn categorie, na de bekende renners van die tijd Ganna, Galletti, Azzini en Cuniolo.

In 1912 won hij de Ronde van Lombardije. In 1913 won hij de Ronde van Italië: de basis voor zijn eindzege legde hij in de laatste Apennijnen naar Ascoli Piceno. In 1913 won hij de Premio dell'Industria. Als amateur combineerde Oriani de racefiets met zijn werk als metselaar. Hij was heel sterk op jonge leeftijd en in Balsamo gaf men hem de bijnaam van El Pucia, vanwege zijn gezonde honger. Elke ochtend ging hij trainen, zelfs als er mist was. In de omgeving van Balsamo had El Pucia geen tegenstanders. De Balsamesi waren trots op hun kampioen, tot op het randje van fanatiek.

Helaas onderbrak de Grote Oorlog abrupt zijn carrière: Oriani werd ingelijfd in de Bersaglieri (scherpschutters fietsers). Toen de Oostenrijkers doorbraken bij Caporetto, leden de Italianen zware verliezen aan gesneuvelden of krijgsgevangenen. Als boodschapper beschikte El Pucia over een Bersagliere-fiets met massieve banden zonder binnenband. Toen hij beseftte dat er niet veel meer aan te doen was, sprong bersagliere Carlo Oriani op zijn fiets en begon te trappen, dit keer op de vlucht voor de vijand. De bruggen over de rivier Piave waren door de Oostenrijkers vernietigd en El Pucia begon de Piave over te steken lopen. Hij liep een zware longontsteking op. De dokters probeerden hem te redden door hem naar het zuiden over te brengen, maar het mocht niet baten: 3 december 1917 stierf hij in het ziekenhuis van Caserta, slechts negenentwintig jaar oud. Zijn vrouw kon hem net op tijd bezoeken voordat hij overleed. De begrafenis in Sesto San Giovanni was zo druk als een staatsbegrafenis. Vandaag rust Oriani op de oude begraafplaats van Sesto San Giovanni.

German infantry on the battlefield, 7 August 1914. At the outbreak of the First World War, The German mobilization order, signed by Kaiser Wilhelm II, which amounts to a German declaration of war against Russia, 1st August 1914

1917: Lucien Petit-Breton komt de eer toe als eerste Fransman twee keer de Tour gewonnen te hebben. Lucien sloeg toe in 1907 én 1908. Ook bij de Giro van 1911 was hij een uitblinker. Bij het uitbreken van de Grote Oorlog nam Petit dienst bij het 11e Legerkorps en vocht in de loopgraven. Aan het front werd hij diverse keren getroffen door Duits vuur, maar herstelde daarvan. Op 20 december was zijn geluk echter op. Als ordonnans botste hij met een legervoertuig frontaal op een tegenstander. Lucien werd 35 jaar.

Lucien Petit-Breton (pseudoniem van Lucien Georges Mazan) is een Franse wielrenner die werd geboren op 18 oktober 1882 in de Franse gemeente Plessé, in het departement Loire-Atlantique in de regio Pays de la Loire. Hij overleed in 1917 te Troyes. Lucien Petit-Bréton is niet zomaar een

wielrenner. Hij verwierf vooral naam en faam doordat hij als eerste renner de Ronde van Frankrijk tweemaal op zijn naam wist te schrijven, namelijk in 1907 en in 1908. Hiernaast was hij telkens de eerste in de baanklassiekers Bol d'Or (1904) en in de klassieke ééndagskoersen van Parijs-Tours (1906), Milaan-San-Remo (1907) en Parijs-Brussel (1908). Mazan werd geboren als zoon van een horlogemaker. Op 8-jarige leeftijd vertrok hij met zijn ouders van Bretagne naar Buenos Aires, de hoofdstad van Argentinië. Dit gegeven zou hem later tijdens zijn wielercarrière de bijnaam 'de Argentijn' opleveren. Zijn wielercarrière begon toen Mazan op 16-jarige leeftijd een fiets won in de loterij. Hiermee ging hij fietsen op de wielersbaan en al spoedig besloot hij om baanrenner te worden. Dit was zeer tegen de zin van zijn vader, die graag had gezien dat zijn zoon een 'fatsoenlijk' beroep had gekozen. Om die reden besloot Lucien Mazan om op zijn wielersbaanlicentie de achternaam Breton (= inwoner van Bretagne) te laten vermelden in plaats van zijn echte achternaam. Dit is eigenlijk eigenaardig omdat Mazan helemaal geen Breton was. Zijn geboortedorp Plessé ligt in de buurt van Nantes! Later werd hier het 'Petit' nog aan toegevoegd om verwarring met een andere coureur, die ook de naam Breton droeg, te voorkomen. Lucien Petit-Breton bleek aanleg te hebben voor het wielrennen en al snel werd hij kampioen van Argentinië op de baan.

In 1902 keerde Petit-Breton terug naar Frankrijk, omdat hij zijn dienstplicht moest vervullen. Ook hier vestigde hij direct zijn faam door tweede te worden in de Bol d'Or, een prestigieuze baanwedstrijd over 24 uur. In 1904 wist hij deze wedstrijd zelfs te winnen. Verder verbeterde Petit-Breton op 24 augustus 1905 het werelduurrecord dat al zeven jaar lang op naam stond van de Amerikaan Willie Hamilton. Op de wielersbaan Buffalo in Parijs reed Petit-Breton een afstand van 41 kilometer en 110 meter. Ondertussen was Lucien Petit-Breton ook gaan deelnemen aan wedstrijden op de weg. In 1905 reed hij voor de eerste maal de Ronde van Frankrijk, waarin hij als vijfde eindigde. Zijn eerste grote overwinning op de weg boekte Petit-Breton in 1906, toen hij zegevierde in Parijs-Tours. De meest succesvolle jaren uit de wielercarrière van Petit-Breton waren 1907 en 1908. In beide jaren wist hij de Ronde van Frankrijk te winnen en daarnaast werd hij winnaar van klassiekers als Milaan-San Remo en Parijs-Brussel. Hoewel Petit-Breton na 1908 niet echt aansprekende overwinningen wist te boeken, wist hij in die jaren nog wel diverse ereplaatsen te behalen. Tijdens de Ronde van Frankrijk van 1912 gold hij als één van de favorieten, maar tijdens de tweede etappe kreeg hij een aanrijding met een koe (!) en moest hij de strijd staken. Een koe wordt de eindhalte van zijn glansrijke wielersbaan. Lucien was zijn tijd ver vooruit. Zo stond Petit-Breton ervoor bekend dat hij het parcours zeer goed bestudeerde. Daarbij maakte hij zichzelf populair door vooraf aan te kondigen waar hij zou aanvallen. Op die plaats verzamelden zich dan veel mensen en Petit-Breton hield steevast woord. Het hoeft geen betoog dat Petit-Breton een erg geliefd renner was in zijn tijd. Desgrange, organisator van de Tour destijds verwoordde het zo: "Hij kon meer dan hard trappen en